

LEIGH BARDUGO

VRANIA
ŠESTKA

ROMÁN
ZO SVĚTA
GRIŠA

ŠEST PEBEZREČPYCH VYVRHEĽOV.
JEDNA PEUSKUTOČPITEĽPÁ ÚLOHA.

VRANIA
ŠESTKA

TÚLAVÝ
OSTROV

LEFLIT

JELKA

VÍLKJ

CESTA KOSTÍ

ΠΟΝΑ
ΖΕΜ

WEDDLE

ČERVENÝ PRÍSTAV

EAMESKÝ PRÍSTAV

SHRÍFTPORT

EAMESKÁ
BRADA

COFTON

PRÁVÉ
MORÉ

JUŽNÉ KOLÓNIE

KETTERDAM

BELENDT

KERCH

PEVNINSKÝ
MOST

Autor ilustrácie: Keith Thompson

ISEPVEE

KĘPST HJERĘE

ELLİNG

OVERÜT

FJERDA

AVFALLE

DJERHOLM

ELBJEN

PERMAFROST

SIBEJA

TEMORE

PETRAZOJ

RAVKA

OS KEROV

KRİBİRSK

OS ALTA

KERAMZİN

SEMPA

SİKURZOJ

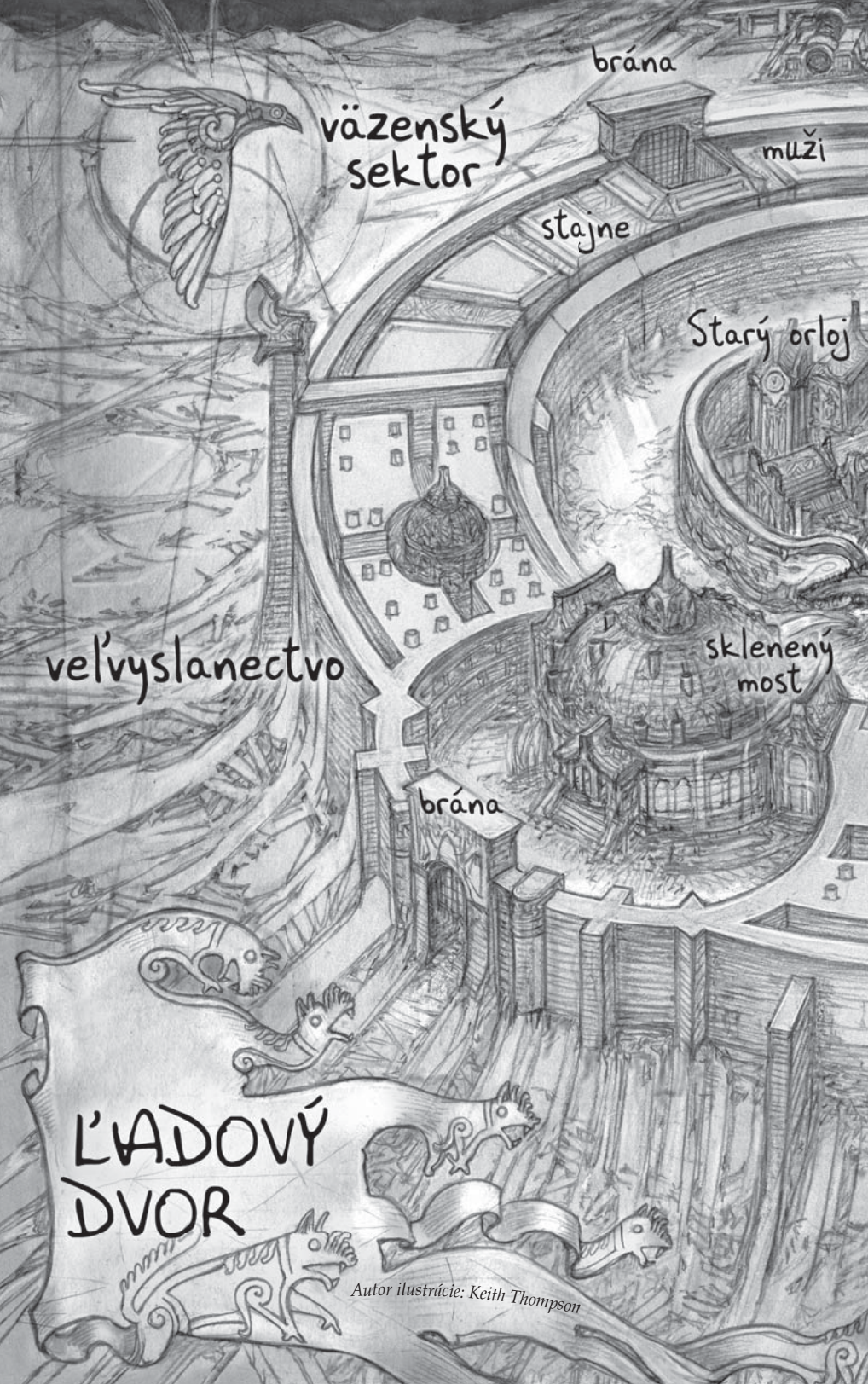
DVA STOLBA

KOBA

BHEZ JU

ŞU HAN

AHMRAŤ JEN

brána

väzenský
sektor

muži

stajne

Starý orloj

vel'vyslanectvo

sklenený
most

brána

L'ADOVÝ
DVOR

Autor ilustrácie: Keith Thompson

šachta
spalovacej
pece

ženy

pokladnica
posvätný
jaseň

Biely
ostrov

ľadová
priekopa

telocvične

koterce

brána

sektor
drüskelle

LEIGH BARDUGO

Je autorka týchto kníh:

séria Vrania šestka

VRANIA ŠESTKA

KRÁLOVSTVO PODVODNÍKOV

LEIGH BARDUGO

VRANIA
ŠESTKA

Z angličtiny preložila
Ivana Cingelová

slovar

Copyright © 2015 by Leigh Bardugo

Translation © Ivana Cingelová 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-3038-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Leigh Bardugo – The Six of Crows Series, Book 1: Six of Crows,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Henry Holt and Company, LLC, New York 2015, preložila Ivana Cingelová.

Zodpovedná redaktorka Dana Brezňanová

Produkcia Dana Klimová

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2017.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

*Venujem Kayte –
tajnej zbrani, nečakanej priateľke.*

GRIŠE

vojaci Druhej armády
majstri malej vedy

KORPORALNÍCI
(RÁD ŽIVÝCH A MŔTVÝCH)

lámači
liečitelia

ĚTERALNÍCI
(RÁD PRIVOLÁVAČOV)

búrnici
plamenníci
prúdnici

MATERIALNÍCI
(RÁD FABRIKÁTOROV)

tepci
alchými

PRVÁ ČASŤ

NEČESTNÉ
ÚMYSLY

Joost mal problém s dvoma vecami: s mesiacom a so svojimi fúzmi.

Mal byť síce na pochôdzke po sídle Hoedovcov, no posledných pätnásť minút postával pri juhovýchodnom múre záhrad a pokúšal sa vymyslieť niečo dôvtipné a romantické, čo povie Ani.

Keby tak mala Aňa oči modré ako more alebo zelené ako smaragdy. Ibaže jej oči boli hnedé – nádherne, nadpozemsky hnedé ako... rozpustená čokoláda? Hnedé ako zajačí kožuch?

„Proste jej povedz, že má pleť ako mesačný svit,“ poradil mu kamarát Pieter. „Baby to žerú.“

Bolo to výborné riešenie, no ketterdamské počasie nespolupracovalo. Z prístavu v ten deň neviaľ vánok a kanálmi a pokrútenými mestskými uličkami sa vinula vlhká, sivá mliečna hmla. Silný zápach rýb a kalnej vody bolo vo vzduchu cítiť dokonca aj tu, medzi rezidenciami na ulici Geldstraat, a nočnú oblohu halil špinavý dymový opar z tovární z ostrovov za mestom. Mesiac v splne pripomínal namiesto šperku skôr žltý pluzgier, čo si pýta o prepichnutie.

Možno by jej mohol pochváliť smiech? Ibaže Aňu nikdy nepočul smiať sa. Vtipy mu veľmi nešli.

Joost vrhol pohľad na svoj odraz v sklenej výplni dvojitých dverí, ktoré viedli z domu do bočnej záhrady. Mama mala pravdu. Aj v novej uniforme stále vyzeral ako dieťa. Zľahka prešiel prstom pozdĺž hornej pery. Kiežby mu tak konečne narástli fúzy. Dnes boli na dotyk rozhodne hustejšie ako včera.

Slúžil ako strážnik v stadwatchi niečo menej než šesť týždňov a nebolo to zďaleka také vzrušujúce, ako dúfal. Čakal, že bude naháňať zlodějov v Sude alebo hliadkovať v prístavoch, kde ako prvý uvidí tovar, čo do dokov dorazil. Lenže Kupecká rada sa od toho atentátu na veľvyslanca na radnici neustále sťažovala na bezpečnosť, takže kde skončil? Pri chodení hore-dolu po dome nejakého šťastného kupca. Aj keď nie len tak hocijakého. Radný Hoede sedel v ketterdamskej vláde tak vysoko, ako sa len človek môže vyšplhať. Človek, čo vie spraviť kariéru.

Joost si napravil pušku opretú o kabát a potľapkával ťažký obušok za pásom. Možno sa Hoedovi zapáči. *Pozorný a obušok mu v rukách len tak lieta*, pochválili ho Hoede. *Mladík si zaslúži povýšiť.*

„Seržant Joost Van Poel,“ zašepkal a vychutnával si, ako tie slová znejú. „*Kapitán Joost Van Poel.*“

„Prestaň na seba vyvaľovať oči.“

Joost sa s červenujúcimi lícami otočil k Henkovi a Rutgerovi, ktorí svižne vchádzali do bočnej záhrady. Obaja boli starší, väčší a v ramenách širší ako Joost a slúžili ako domáci strážcovia, priamo pre osobnú potrebu radného Hoeda. Znamenalo to, že sa obliekali do bledozelených uniforiem, boli vyzbrojení luxusnými puškami z Novej zeme a Joosta nikdy nenechali zabudnúť, že je iba úbohý pešiačik z mestskej hliadky.

„Hladkanie tým chĺpkom rásť rýchlejšie nepomôže,“ zasmial sa nahlas Rutger.

Joost sa pokúsil zozbierať štipku dôstojnosti. „Musím dokončiť pochôdzku.“

Rutger strčil do Henka lakťom. „To znamená, že pôjde nakúkať do grišskej dielne a očumovať tú svoju babenku.“

„Ach, Aňa, nepoužila by si svoju grišskú mágiu, aby mi narástli fúzy?“ posmieval sa Henk.

Joost sa s rozpälenými lícami zvrtol na opätku a vykročil popri južnej strane domu. Uťahovali si z neho, odkedy prišiel. Keby nebolo Ane, asi by si u kapitána vyžobral, nech ho preradí inam. S Aňou si na pochôdzkach zatiaľ vymenil len pár slov, no vždy to bolo na noci to najlepšie.

A musel priznať, že Hoedov dom sa mu z tých pár kradmých pohľadov, čo hodil dnu cez okná, páči tiež. Hoedovi patrila jedna z najväčších rezidencií na Geldstraat: podlahy boli vykladané nablýskanými čiernymi a bielymi kamennými štvorcami a steny obložené lesklým tmavým drevom osvetľovali lustre z fúkaného skla, ktoré sa pri kazetových stropoch vznášali ako medúzy. Joost si občas rád predstavoval, že dom v skutočnosti patrí jemu, že je bohatý kupec, čo sa vybral na prechádzku po svojej krásnej záhrade.

Joost sa predtým, ako zašiel za roh, zhlboka nadýchol. *Aňa, máš oči hnedé ako... kôra stromu?* Niečo vymyslí. Aj tak mu šli veci lepšie spontánne.

Prekvapilo ho, že našiel dvere so sklenenou výplňou na griškejskej dielni otvorené. Aj dielňa – podobne ako modré, ručne maľované obkladačky v kuchyni alebo kozubové rímasy obťažkané kvetináčmi s tulipánmi – svedčila o Hoedovom bohatstve. Grišskí sluhovia neboli lacní a Hoede ich mal troch.

Juri však za dlhým pracovným stolom nesedel a Joost nikde nevidel ani Aňu. Vnútri bol len Retvenko v tmavomodrom odeve, ktorý sa so zatvorenými očami a s otvorenou knihou na hrudi rozvažoval na stoličke.

Joost ostal váhavo stáť vo dverách a potom si odkašlal. „Na noc by sa tieto dvere mali zatvárať a zamykať.“

„V dome je teplo ako v peci,“ zatahol Retvenko lenivo s výrazným, melodickým ravkanským prízvukom bez toho, aby otvoril oči. „Povedz Hoedovi, že dvere zavriem, keď sa prestanem potiť.“

Retvenko bol búrnik, starší ako dvaja ďalší grišskí sluho-
via, s vlasmi popretkávanými striebrom. Povrávalo sa, že stál
v ravkanskej občianskej vojne na nesprávnej strane, a keď boje
utíchli, zutekal na Kerch.

„Veľmi rád prednesiem vašu sťažnosť radnému Hoedovi,“
klamal Joost. Dom bol večne tak prehnane prekúrený, akoby
musel Hoede páliť uhlie z povinnosti, no Joost nebol ten, kto
by mu to vrazil. „Tak zatiaľ...“

„Máš správy o Jurim?“ skočil mu Retvenko do reči a koneč-
ne nadvihol ťažké viečka.

Joost vrhol nervózny pohľad na misky s červeným hroznom
a kopy purpurového zamatu na pracovnom stole. Juri pracoval
na prepúšťaní farby z ovocia do závesov pre pani Hoedovú, no
pred pár dňami vážne ochorel a Joost ho odvtedy nevidel. Za-
mat začínal zapadať prachom a hrozno sa kazilo.

„Nič som o ňom nepočul.“

„Samozrejme, že nič nepočul. Keď furt chodí s nosom doho-
ra v blbej fialovej uniforme.“

Čo bolo na jeho uniforme zlé? A prečo tu Retvenko vlastne
bol? Bol Hoedov osobný búrnik, často cestoval spolu s kupco-
vým najcennejším tovarom a staral sa o to, aby priaznivý vie-
tor zanesol loď do prístavu rýchlo a bezpečne. Prečo nemohol
byť preč na mori aj teraz?

„Možno dali Juriho do karantény.“

„Veľmi nápomocné,“ uškrnul sa Retvenko. „Prestaň krútiť
krkom ako dúfajúca hus,“ dodal. „Aňa je preč.“

Joost opäť zacítil v tvári teplo. „Kde je?“ spýtal sa a usiloval
sa znieť autoritatívne. „Mala by byť po zotmení dnu.“

„Hoede si ju vzal, pred hodinou. Presne ako v noci, keď pri-
šiel po Juriho.“

„Čo tým myslíte, že ‚prišiel po Juriho‘? Juri ochorel.“

„Hoede príde po Juriho, Juri sa vráti chorý. O dva dni ne-
skôr Juri zmizne úplne. Teraz Aňa.“

Úplne?

„Možno sa stalo niečo naliehavé. Ak niekto potreboval vyliečiť...“

„Najprv Juri, teraz Aňa. Ja budem ďalší a nikto okrem úbohého malého strážnika Joosta si to nevšímne. Teraz choď.“

„Ak radný Hoede...“

Retvenko zdvihol ruku a Joosta prevalcoval silný závan vetra. Chňapol po zárubni a len tak-tak nestratil pôdu pod nohami.

„Povedal som *teraz*.“ Retvenko opísal vo vzduchu kruh a dvere sa zabuchli. Joost sa pustil práve včas, aby mu nerozmiaždili prsty, a zrútil sa na zem do záhrady.

Čo najrýchlejšie vyskočil na nohy a očistil si uniformu od blata, žalúdok mu pri tom od hanby zvieralo. Jedna zo sklenených výplní v dverách od toľkej sily praskla. Videl cez ňu, ako sa búrnik vyškiera.

„Priráta sa vám to k služobnému dlhu,“ oznámil mu Joost a ukázal prstom na zničené sklo. Protivilo sa mu, ako priškrtene a malicherne jeho hlas znie.

Retvenko mávol rukou a dvere sa v pántoch zatriasli. Joost nevedomky o krok ustúpil.

„Vráť sa na pochôdzku, ty strážne šteňa,“ zavolał za ním Retvenko.

„To sa podarilo,“ uchechtol sa Rutger, ktorý sa opieral o záhradný múr.

Ako dlho tam už stál? „Nemáš na práci nič iné ako sa mi lepiť na päty?“ spýtal sa ho Joost.

„Všetci strážcovia sa majú hlásiť v lodenici. Dokonca aj ty. Alebo ťa priveľmi zamestnáva hľadanie si kamarátov?“

„Požiadal som ho, aby zavrel dvere.“

Rutger pokrútil hlavou. „Ty nežiadaš. Ty nariaďuješ. Sú to sluhovia. Nie vzácní hostia.“

Joost vykročil zarovno s ním a v jeho vnútri stále vírilo poníženie. Najhoršie bolo, že Rutger mal pravdu. Retvenko nemal